Закінчується осінь. Ти сидиш
над водами, які раптово стали
чужими, темними і злими; ти один.
Усі поїхали до міст і цілу зиму
Не буде звідти ні листів, ні пілігримів,
і буде тихо, як у вусі. Тільки пес
та миші залишилися з тобою
в остатньому притулку на землі,
де можна буде трохи одітхнути
і скинути старі дорожні речі,
що зашкарубли од утоми та нудьги.
І можна буде зовсім не вдавати
такого з себе, як усі, і зоставатись
ніяковим, немов той чорноклен,
що вже усіх своїх листків позбувся, —
отак позбутися властивостей, ознак,
єднаючих тебе із людським видом,
і перестати бути індивідом;
п'ючи зелений, добрий хінський чай,
читати пильно грубі фоліанти
старих ченців, які шукали Правди —
І не знайшли; зате писали гарно.
…А там, дивись, і юний перший сніг
зашелестить у голому гіллі,
гукаючи тобі ледь чутно: "Час додому!"
Короткий зір до неба підведеш,
нічого не побачиш, посміхнешся,
за звичкою блазнюючи, зопнешся
навшпиньки, руки вгору простягнеш
і раптом усвідомиш: повертатись
нема куди, бо справжнє Царство тут,
у грудях догорає, мовби свічка.
Не переймайся. То лише спокуса,
одна з останніх. Найчорніша ніч —
перед Світанням…